

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Text tradus și redactat de Direcția Generală Agent Guvernamental.
Poate fi supus revizuirii redacționale.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA OKOLISAN c. REPUBLICII MOLDOVA

(Cererea nr. 33200/11)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

29 Martie 2016

*Hotărîrea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție.
Aceasta poate suferi modificări de formă..*

În cauza Okolisan c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a doua), în ședința Camerei avînd în componența sa:

Işıl Karakaş, *Preşedinte*,

Julia Laffranque,

Paul Lemmens,

Valeriu Griţco,

Ksenija Turković,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Georges Ravarani, *judecători*,

şi Stanley Naismith, grefier al secţiei,

După ce a deliberat în camera de consiliu la 8 martie 2016,

Pronunță prezenta hotărîre adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 33200/11) depusă împotriva Republicii Moldova („RM”), prin care un cetățean serb, dl Pavel Okolisan („reclamantul”), a sesizat Curtea la 15 aprilie 2011, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl V. Pleșca, avocat care practică în Chișinău. Guvernul RM („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl L. Apostol.

3. Reclamantul a pretins că a fost deținut în condiții inumane și nu a avut parte de un remediu efectiv în privința plîngerilor sale referitoare la condițiile de detenție.

4. La 7 mai 2013 plîngerile sale cu privire la condițiile de detenție și lipsa unor remedii efective au fost comunicate Guvernului; restul capetelor de cerere au fost declarate inadmisibile.

5. Guvernul Serbiei, fiind informat cu privire la dreptul de a interveni în proceduri (art. 36 § 1 din Convenție și regula 44 §§ 1 și 4 din Regulamentul Curții), nu a indicat că intenționează să-și exercite acest drept.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1957 și locuiește în Wiener Neustadt, Austria.

7. La 15 septembrie 2010 reclamantul a fost arestat în Ungaria, iar la 17 ianuarie 2011 acesta a fost extrădat în RM, fiind bănuit de fraudare a companiei C., înregistrată în RM.

A. Condițiile de detenție și tratamentul medical

1. Versiunea reclamantului

8. Reclamantul descrie condițiile de detenție din Penitenciarul nr. 13, unde a fost deținut în perioada din 21 ianuarie pînă la 23 august 2011, după cum urmează. Prima lună acesta a fost deținut în celula pentru deținuții cu probleme de sănătate, deoarece la sosire s-a plîns că avea dureri în legătură cu cancerul de prostată, precum și hipertensiune. Avînd în vedere că ceilalți cinsprezece deținuți, care sufereau de diferite boli erau toți înghesuiți în acea celulă, reclamantului îi era frică să nu contamineze vreo maladie și ulterior nu a mai cerut să fie deținut în această „celulă dispensar”.

9. După aproximativ o lună, reclamantul a fost transferat în celula nr. 123. Celula se afla în subsol și nu avea acces la lumina de zi. O fereastră deschisă deasupra altei camere avea o fisură în acoperiș prin care pătrundea lumina solară. Celula era umedă și rece și din această cauză hainele putrezeau. Aceasta era plină de insecte parazitare și șobolani. Apa era de culoare galbenă, deoarece țevile erau ruginite, însă reclamantul, în lipsa unei alternative, era nevoit să o bea. Cu afit mai mult, apă nu era întotdeauna, iar deținuții o colectau în sticle de plastic. Toaleta lipsea și deținuții foloseau o găleată, care genera un miros oribil. Majoritatea deținuților fumau în celulă, ceea ce-i provoca suferințe reclamantului. Mîncarea servită consta uneori în apă caldă și pîine învechită, iar alteori în cereale necomestibile, pline de insecte.

10. Potrivit reclamantului, acesta nu a primit tratamentul necesar pentru maladia de care suferea. În penitenciar nu era nici un medic specializat în tratarea cancerului și nici echipamentul modern utilizat în perioada cînd era tratat în Austria, înainte de arest. Reclamantului i-a fost administrat un tratament primar pentru hipertensiune. Ca urmare a lipsei de asistență medicală specializată, starea de sănătate a acestuia s-a înrăutățit în așa fel, încît reclamantul nu mai putea să controleze procesul de urinare, făcînd pe sine și, în rezultat, suferind umilințe în plus. Deoarece nu avea haine de schimb și nici scutece pentru incontinență, acesta trebuia să aștepte ziua următoare pentru baie, care era o dată în săptămînă. Acesta susține că numai datorită intervenției codeținuților a fost prevenit, de mai multe ori, suicidul său, fapt confirmat prin semnăturile a cinci codeținuți subscrise descrierii condițiilor de detenție, adresată avocatului său. Mai mult, după schimbarea, la 23 august 2011, a măsurii de detenție în arest la domiciliu, reclamantul în continuare avea nevoie de un tratament specializat, însă nu și-l putea asigura, deoarece nu avea bani pentru spital.

2. *Versiunea Guvernului*

11. Potrivit Guvernului, în perioada aflării sale în Penitenciarul nr. 13, reclamantul a fost deținut în celula nr. 13, care are 30 metri pătrați și este destinată pentru 12 deținuți, celula 123, care măsoară 13.68 metri pătrați, destinată pentru 6 deținuți și celula nr. 80, care are 15 metri pătrați și este destinată pentru 6 deținuți. Fiecare celulă era iluminată de trei lămpi cu o capacitate de 100 W și aveau o fereastră și ventilare artificială, precum și o chiuvetă și o toaletă separată de restul celulei printr-un perete despărțitor. Celulele erau în mod regulat dezinfectate, iar apa de la robinet era mereu, cu excepția cazurilor când se efectuau lucrări de reparație, atunci apa era adusă în recipiente speciale.

12. Mîncarea fierbinte de trei ori pe zi era asigurată în conformitate cu Hotărîrea de Guvern nr. 609 privind aprobarea normelor minime de alimentare pentru deținuți. Bugetul pentru mîncare, medicamente și alte cheltuieli au crescut constant în fiecare an (bugetul total al penitenciarului a crescut de la 3,453,000 MDL în 2007 la 4,813,000 MDL în 2011).

B. Plîngerile privind lipsa asistenței medicale

13. La 18 februarie 2011, în apelul declarat la Curtea de Apel Chișinău, drept motiv pentru eliberarea sa, reclamantul a indicat starea sa precară de sănătate; acesta suferea de cancer la prostată.

14. La 19 aprilie 2011 reclamantul a solicitat să fie eliberat, bazîndu-se, *inter alia* pe o scrisoare parvenită de la medicul său din Austria, cu referire la maladia sa netratată și la recomandările după intervenția chirurgicală întîrziată pentru cancer din 2008. La 20 aprilie 2011 solicitarea sa a fost respinsă de către Judecătoria Buiucani.

15. În apelul din 16 mai 2011, prin care a fost atacată o ulterioară prelungire a termenului de detenție, reclamantul a notat, *inter alia*, lipsa, în Penitenciarul nr. 13, a personalului medical specializat în tratarea tipului de maladii de care suferea, a echipamentului necesar pentru tratamentul său, precum și înrăutățirea sănătății sale, cauzîndu-i dureri acute și incapacitatea de a controla procesul de urinare, făcînd pe el. Reclamantul s-a bazat pe art. 3 din Convenție. La 24 mai 2011 Curtea de Apel Chișinău a respins apelul, constatînd că în dosar nu era nici o probă medicală care să sugereze că reclamantul nu putea fi tratat în timpul aflării sale în detenție.

16. La 29 iunie 2011 reclamantul a solicitat înlocuirea detenției cu arestul la domiciliu, bazîndu-se *inter alia* pe art. 3 din Convenție. Acesta s-a bazat pe o scrisoare de la serviciul medical al Penitenciarului nr. 13 cu privire la tratamentul specific care i-a fost acordat. Potrivit acelei scrisori de la 1 iunie 2011 reclamantului i-au fost administrate pastile pentru hipertensiune, iar tensiunea sa arterială era măsurată zilnic. Reclamantul a susținut că aceasta a

demonstrat faptul că nu i-a fost administrat nici un tratament pentru cancerul la prostată. La 29 iunie 2011 Judecătoria Buiucani a respins această solicitare.

17. La 1 iulie 2011, în apelul declarat, reclamantul a reiterat susținerile sale în fața Judecătoriei Buiucani.

18. La 23 august 2011 Curtea de Apel Chișinău a înlocuit detenția reclamantului cu arestul la domiciliu. La 23 ianuarie 2012 Judecătoria Buiucani a înlocuit această măsură preventivă cu obligația de nepărăsire a țării.

II. MATERIALE RELEVANTE

19. Curtea se referă la constatările Comitetului European pentru Prevenirea torturii sau pedepselor și a tratamentelor inumane sau degradante, citate anterior în jurisprudența sa în privința RM (a se vedea, spre exemplu, *Șișanov c. RM*, no. 11353/06, §§ 57-60, 15 septembrie 2015).

20. În raportul său pentru 2010 (pag. 142 și următoarele, Capitolul „Condițiile de detenție”) Centrul pentru Drepturile Omului (Instituția Ombudsmanului) a constatat, *inter alia*, că:

“...Departamentul Instituțiilor Penitenciare a informat avocatul parlamentar despre faptul că asigurarea cu produse din carne și pește se efectuează după posibilități. Totodată, autoritățile vizate au comunicat că, în condițiile situației financiare dificile, pe parcursul anului 2010, deținuții din Penitenciarul nr. 17 or. Rezina au fost asigurați cu produse din carne în volum de 75 la sută din necesar și cu produse din pește în volum de 80 la sută din necesar. În acest sens, Ministerul Justiției a comunicat despre cheltuielile suportate pe parcursul anului 2010. Astfel, pentru alimentația deținuților în 2010 au fost alocate din bugetul de stat 24,05 milioane lei, în timp ce necesitățile pentru aceeași perioadă, prezentate Ministerului Finanțelor la proiectul Legii bugetului, au constituit 29,05 milioane lei. Pentru alimentarea unui deținut în zi, în anul 2010, au fost cheltuiți 10,24 lei, necesitatea fiind de 12,35 lei. În asemenea condiții, deseori acest fapt s-a aflat la baza motivării de către reprezentanții administrațiilor instituțiilor penitenciare privind imposibilitatea asigurării deținuților cu produse din carne și pește.”

21. În Raportul său pentru 2011 (pag. 71 și următoarele, Capitolul „Condiții de detenție”), Centrul pentru Drepturile Omului a constatat, *inter alia*, că, pe parcursul anului 2011, după efectuarea a 238 de vizite la diferite penitenciare din RM, a adresat autorităților, în total, 17 recomandări. Toate acestea se referă la condițiile de detenție, și o parte considerabilă relevă problemele în legătură cu asistența medicală. În raport s-a menționat că, în majoritatea cazurilor, penitenciarele erau supraaglomerate, fiecărui deținut revenindu-i mai puțin de patru metri pătrați de spațiu personal.

Referitor la Penitenciarul nr. 13, în raport s-a statuat că:

“... situația cu privire la condițiile de detenție ... reprezintă o îngrijorare reală ... Ministrul Justiției al RM a confirmat faptul că condițiile din penitenciare sunt asemănătoare celor din epoca medievală, notînd că condițiile din penitenciare reprezintă o problemă sistemică.”

Raportul a menționat problema care persistă cu privire la insuficiența accesului la lumina zilei în celule, în care ferestrele sunt acoperite cu gratii metalice, lipsa sistemelor de ventilație, umiditate sporită în celule, cearșafuri foarte uzate, separarea toaletei de restul celulei printr-o foaie de celofană sau lipsa oricărei separări.

Centru pentru Drepturile Omului a recomandat să fie închis Penitenciarul nr. 13, pentru a preveni noi condamnări la Curte.

Raportul, de asemenea, a constatat lipsa personalului medical în penitenciare, doar 245 de posturi din cele 321 înregistrate.

22. În decembrie 2015 Centru pentru Drepturile Omului a reiterat recomandările sale de a închide Penitenciarul nr. 13 și, în cazul în care acest fapt este imposibil, îmbunătățirea urgentă a condițiilor de detenție de acolo.

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

23. Reclamantul s-a plîns că a fost deținut în condiții inumane și nu i-a fost acordată asistența medicală necesară. Acesta s-a bazat pe art. 3 din Convenție, redactat după cum urmează:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

24. Guvernul a susținut că, în privința condițiilor de detenție, reclamantul a omis să epuizeze căile de atac disponibile la nivel național. În particular, acesta nu s-a plîns de condițiile de detenție la nivel național. Mai mult, reclamantul nu a intentat o acțiune civilă prin care să pretindă despăgubiri pentru prejudiciul suferit, deși jurisprudența recentă (de menționat cele patru acțiuni intentate de dl Ipate) și Decizia Explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție din 24 decembrie 2012 cu privire la aplicarea directă a Convenției i-ar fi acordat șanse rezonabile de succes.

25. Reclamantul a susținut că s-a plîns de nenumărate ori autorităților naționale de condițiile de detenție. Mai mult, o acțiune civilă nu i-ar fi îmbunătățit condițiile de detenție, în caz de câștig obținînd doar o compensație.

26. Curtea reamintește că s-a referit în mai multe rînduri cu privire la problema dacă căile de recurs interne garantează o reparație efectivă pentru încălcări ale Convenției ce rezultă din condițiile precare de detenție în Republica Moldova (a se vedea *Sarban v. Moldova*, nr. 3456/05, §§ 57-62, 4 octombrie 2005; *Holomiov v. Moldova*, nr. 30649/05, §§ 101-107, 7 noiembrie 2006; *Istratii și Alții v. Moldova*, nr. 8721/05, 8705/05 și 8742/05, § 38, 27

martie 2007; *Modarca v. Moldova*, no. 14437/05, § 47, 10 mai 2007; și *Stepuleac v. Moldova*, nr. 8207/06, § 46, 6 noiembrie 2007) și de fiecare dată a considerat că remediile sugerate de Guvern au fost ineficiente în privința deținuților care nu au redobândit încă libertatea la momentul înaintării plîngerilor. În spețele *Malai v. Moldova* (nr. 7101/06, §§ 42-46, 13 noiembrie 2008) și *Segheti* (nr. 39584/07, §§ 36-39, 15 octombrie 2013), Curtea a constatat o încălcare a art. 13 din Convenție ca urmare a absenței unui recurs intern efectiv în privința condițiilor inumane și degradante de detenție, concluzionînd că „nu a fost demonstrat că există un remediu efectiv în privința plîngerilor reclamantului în temeiul art. 3 din Convenție“ referitoare la condițiile de detenție. În prezenta cauză, la momentul înaintării plîngerilor, reclamantul încă se afla în detenție și tot în acel moment, precum și după aceasta, s-a plîns de cîteva ori instanțelor naționale cu privire la condițiile de detenție, chiar bazîndu-se în mod expres pe prevederile art. 3 din Convenție (a se vedea paragrafele 13-17 mai sus). Aparent, situația acestuia nu s-a schimbat pînă în momentul eliberării sale.

27. Prin urmare, Curtea constată că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă din motivul neepuizării remediilor naționale, iar obiecția Guvernului trebuie respinsă.

28. Curtea notează că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare notează că nu intră în conflict cu nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

29. Reclamantul s-a plîns că condițiile de detenție au fost inumane, referindu-se, în particular, la insuficiența asistenței medicale, care i-a fost acordată (a se vedea paragrafele 8-10 mai sus).

30. Guvernul a obiectat alegațiile, menționînd îmbunătățirile aduse în anii recentți, creșterile bugetului pentru reparații, hrană și asistență medicală. Mai mult, faptul că reclamantul nu s-a plîns autorităților din penitenciar a confirmat că acele condițiile erau acceptabile. De asemenea, Guvernul a prezentat documente care atestă că reclamantul a refuzat de mai multe ori să fie transferat în Penitenciarul nr. 16 pentru efectuarea investigațiilor medicale.

31. În partea ce ține de plîngerile reclamantului cu privire la faptul că nu i-a fost acordată asistența medicală necesară condiției sale, Curtea notează observațiile Guvernului și documentele confirmatoare care atestă încercările de a convinge reclamantul să fie transferat în Penitenciarul nr. 16. Această instituție este un penitenciar-spital, iar reclamantul urma să fie transferat acolo în scopul de a fi efectuate investigații medicale. În opinia Curții, Guvernul nu poate purta responsabilitate pentru neîndeplinirea obligațiilor pozitive de asigurare a asistenței medicale necesare reclamantului, din moment ce acesta, prin propriile acțiuni a refuzat-o.

32. În partea ce ține de condițiile de detenție, Curtea reiterează că statul trebuie să garanteze că persoana este deținută în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, într-o măsură ca maniera și metoda de executare a pedepsei să n-o supună unei tensiuni sau suferințe de o intensitate mai mare decât nivelul acceptat inerent detenției (a se vedea *Kudla*, citată mai sus, § 94; și *Svinarenko și Slyadnev c. Rusiei* [GC], nos. 32541/08 și 43441/08, § 116, ECHR 2014 (pasaje)) și, avînd în vedere particularitățile detenției, sănătatea și starea sa să fie protejate în mod adecvat (a se vedea *Kudla*, citată mai sus, § 94; și *Idalov c. Rusiei* [GC], nr. 5826/03, § 93, 22 mai 2012).

33. În prezenta cauză, Curtea notează că supraaglomerarea a fost confirmată atât de Guvern, prin datele cu privire la mărimea și capacitatea celulelor (a se vedea paragraful 11 mai sus), cât și de Centrul pentru Drepturile Omului (a se vedea paragraful 21 mai sus). Mai mult, dgradul înalt de umiditate, fumatul în celulă și ventilarea insuficientă au sporit suferințele reclamantului, care au depășit nivelul acceptat de suferință inerentă detenției. De asemenea, Curtea reamintește că în hotărîrea *Șișanov c. RM* (nr. 11353/06, § 139, 15 septembrie 2015) a constatat necesitatea aplicării art. 46 din Convenție. În particular, Curtea a decis ca autoritățile RM trebuie să creeze, fără întîrzieri, un remediu sau o combinație de remedii, cu efect preventiv și compensator pentru a garanta că încălcările Convenției ca urmare a condițiilor neadecvate de detenție în RM să fie redresate eficient

34. Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a determina Curtea să concluzioneze că în prezenta cauză, în privința condițiilor de detenție a reclamantului, a avut loc o încălcare a art. 3 din Convenție.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 13 DIN CONVENȚIE

35. Reclamantul s-a plîns că nu a avut la dispoziție un remediu efectiv în privința plîngerilor sale în temeiul art. 3 din Convenție. Acesta s-a bazat pe art. 3 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci cînd încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

A. Cu privire la admisibilitate

36. Curtea notează că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare notează că nu intră în conflict cu nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

37. Guvernul a obiectat că reclamantului îi revine sarcina de a intenta o acțiune civilă de solicitare a compensației pentru pretinsele încălcări ale art. 3 din Convenție. În motivare, Guvernul s-a referit la o acțiune intentată de către un deținut (Nichita Ipate). De asemenea, a susținut că în cauza *Străisteanu și Alții v. Moldovei* (nr. 4834/06, § 67, 7 aprilie 2009) Curtea a recunoscut existența în RM a unui remediu sub forma intentării acțiunii civile la instanțele naționale.

38. După cum Curtea a statuat în mai multe rânduri, art. 13 din Convenție garantează utilizarea la nivel național a unui remediu în scopul de a implementa, sub orice formă, drepturile și libertățile prevăzute de Convenție, pentru a le proteja în ordinea juridică internă. Prin urmare, efectul art. 13 este, să ceară asigurarea că remediuul național este îndreptat spre fondul „plîngerii aleagate” în temeiul Convenției și să ofere o redresare corespunzătoare

39. În prezenta cauză, Curtea a constatat că aceleași motive precum cele care au condus la respingerea obiecției Guvernului de neepuizare a căilor naționale de atac (a se vedea paragrafele 26-27 mai sus), în mod similar pot fi aplicate cu privire la acest capăt de cerere.

40. În partea ce ține de observațiile Guvernului cu privire la cauza *Străisteanu*, sus menționată, este de notat că în acea hotărîre Curtea a confirmat constatările sale anterioare cu referire la inexistența remediilor efective în RM în privința condițiilor inumane și degradante de detenție (§ 98).

41. Prin urmare, Curtea constată că a avut loc o încălcare a art. 13 din Convenție, ca urmare a inexistenței remediilor efective în privința plîngerilor referitoare la condițiile de detenție a reclamantului.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE APPLICATION OF ARTICLE 41 OF THE CONVENTION

42. În conformitate cu art. 41 din Convenție, Article 41 of the Convention provides:

“ În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decît o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, după caz, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

43. Reclamantul a pretins 15,000 euro (EUR) pentru prejudiciul moral..

44. Guvernul a considerat că această sumă este excesivă.

45. Avînd în vedere natura încălcărilor constatate, Curtea consideră că în această cauză acordarea cu titlu de prejudiciu moral este justificată. Făcînd o evaluare echitabilă, Curtea acordă reclamantului 3,000 euro (EURO).

B. Costuri și cheltuieli

46. De asemenea reclamantul a pretins 2,750 euro (EURO) pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții. Acesta s-a bazat pe contractul cu avocatul său, precum și lista orelor lucrate în această cauză, însumând 54 de ore calculate la rata de 50 euro (EURO) pe oră.

47. Guvernul a considerat că această sumă este excesivă.

48. Potrivit jurisprudenței Curții, reclamantul are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor, numai în cazul în care demonstrează că au fost efectuate și erau necesare și rezonabile ca și quantum. În prezenta cauză, avînd în vedere criteriul sus menționat, precum și documentele aflate în posesia sa, Curtea consideră rezonabil să acorde 1,000 euro (EURO), care să acopere toate cheltuielile suportate.

C. Dobînzi de întârziere

49. Curtea consideră că la stabilirea ratei dobînzii de întârziere se va ține cont de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea art. 3 din Convenție în partea ce ține de condițiile de detenție ale reclamantului;
3. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea art. 13 din Convenție în conexiune cu art. 3;
4. *Hotărăște*
  - (a) că Statul pîrît trebuie să plătească, în termen de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, plus orice taxă care poate fi percepută, care va fi convertită în valuta națională a Statului pîrît conform ratei de schimb aplicabile la data executării hotărîrii:
    - (i) 3,000 euro (EURO), plus orice taxă care poate fi percepută ca impozit, cu titlu de prejudiciu moral;
    - (ii) 1,000 euro (EURO), plus orice taxă care poate fi percepută ca impozit, cu titlu de costuri și cheltuieli;
  - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să se achite o penalitate la sumele de mai sus egală cu

HOTĂRÎREA OKOLISAN c. REPUBLICII MOLDOVA

rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 29 martie 2016, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Stanley Naismith
Grefier

Işıl Karakaş
Preşedinte